

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ.φρ.χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Αὐγούστου 1898

Ἔτος 20^{ον}.—Ἀριθ. 33

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 249)

Μετὰ τὰς σκηναὶς τῆς προτεραίας, ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ εἶχεν ἀποσυρθῆ πρὸς ἀνάπαυσιν ἐπὶ τινὰς ὥρας. Ὅταν τὴν ἐπαύριον, ὁ ὑποπλοίαρχος καὶ ἐγώ, τὸν συνηντήσαμεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, μᾶς ἐκάλεσε πλῆσίον του.

— Κύριε Ζώρλιγκ, μοὶ εἶπε, μὲ λύπην θανάσιμον εἶχα ἀποφασίσῃ νὰ ἐπιβρέψω. Συνησθανόμην ὅτι δὲν εἶχα κάμη

ὅ,τι ἔπρεπεν ὑπὲρ τοῦ δυστυχοῦς ἀδελφοῦ μου καὶ τῶν συντρόφων του! Ἀλλ' ἐννόουν καλῶς, ὅτι ἡ πλειονοψηφία τοῦ πληρώματος θὰ ἐκηρύσσετο ἐναντίον μου, ἂν διέτασσα τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ ταξειδίου!

— Τῶνόντι, πλοίαρχε. Τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς ἀνυποταξίας ἐξεδηλώθησαν ἐπὶ τοῦ πλοίου, καὶ δὲν ἦτο δύσκολον νὰ καταλήξουν εἰς στάσιν.

— Τότε θὰ ἐξεκαμνα τὸν Χήρνε, ἀπεκρίθη ψυχρῶς ὁ Τζέμ Βέστ, ὁ ὁποῖος εἶνε ὅλη ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ.

— Θὰ ἔκαμνες καλὰ, εἶπεν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ. Ἀλλ' ἡ δικαία τιμωρία τοῦ ἐνόχου θὰ ἐπέφερε καὶ τὴν σύμπνοιαν τῆς ὁποίας ἔχομεν ἀνάγκην;

— Πραγματικῶς, πλοίαρχε, εἶπεν ὁ Τζέμ Βέστ· καὶ εἶνε εὐτύχημα ὅτι διωρθώθησαν τὰ πράγματα, χωρὶς νὰ προσφύγωμεν εἰς βίαια μέτρα. Ἄν ὁμως ἀρχίσῃ πάλιν τὰ ἴδια ὁ Χήρνε, ὦ, τότε δυστυχία του!

— Τώρα οἱ σύντροφοί του ἐδελεάλθησαν, παρετήρησεν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ, μὲ τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα τοῖς ὑπεσχέθημεν. Ὁ πόθος τοῦ κέρθους θὰ τοὺς κάμνῃ πλέον εὐπειθεῖς καὶ πλέον καρτερικοὺς.

Ἡ γενναιοδωρία τοῦ κ. Ζώρλιγκ κατάρθωσε νὰ κάμῃ ὅ,τι δὲν θὰ ἔκαμνον ποτὲ αἱ παρακλήσεις μας. Τὸν εὐγνωμονῶ. . .

— Πλοίαρχε, ἀπήντησα, ὅταν ἤμεθα ἀκόμη εἰς τὴν Φαλκλάνδην, σὰς εἶπα, ὅτι ἐπιθυμοῦσα πολὺ νὰ βοηθοῦσα καὶ χρηματικῶς τὴν ἐπιχείρησίν σας. Ἐπωφελήθην λοιπὸν τῆς πρώτης εὐκαιρίας, ἡ ὁποία ἐπαρουσιάσθη, διὰ νὰ το κάμω· δὲν εἶμαι ἄξιος εὐχαριστιῶν... Ἀς φθάσωμεν εἰς τὸ τέρμα. . . ἄς σώσωμεν τὸν ἀδελφόν σας Οὐίλλιαμ, καὶ τοὺς πέντε ναύτας τῆς Ἰάνας, καὶ ἄλλο τίποτε δὲν ζητῶ.

«Γῆ ἀπ' ἐμπρός, δεξιᾷ! ἀνέκραξεν ὁ Δῖρκ Πέτερς ἀπὸ τὴν καρακαξοφυλῆάν.» (Σελ. 256, στήλ. γ')

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ μοὶ ἔτεινε τὴν χεῖρά του, τὴν ὁποίαν ἔθλιψα ἐγκαρδίως.

— Κύριε Ζώρλιγκ, προσέθεσε, παρετήρησατε, ὅτι ὁ Ἀλθράνορ δὲν διευθύνεται ἀκριβῶς πρὸς νότον, μολονότι αἱ νῆσοι ἤ ἡ ἡπειρος, τὴν ὁποίαν διέκρινεν, ἡ τοὐλάχιστον ἐνόμισεν ὅτι διέκρινεν ὁ Δῖρκ Πέτερς, ἔκειντο πρὸς νότον;

— Τὸ παρετήρησα, πλοίαρχε.

— Μὴ λησμονῶμεν, εἶπεν ὁ Τζέμ Βέστ, ὅτι περὶ τοῦ ζητήματος τούτου οὐδὲν ἀπολύτως ἀναφέρεται εἰς τὴν διήγησιν τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, καὶ ὅτι ἐπι-

στεύσαμεν, ὅτι ὑπάρχει ξηρὰ πρὸς νότον, βασισθέντες μόνον καὶ μόνον εἰς τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ μιγάδος.

— Εἶνε ἀληθές, ὑποπλοίαρχε, ἀπήντησα. Ἀλλὰ νομίζω, ὅτι ὁ Δῖρκ Πέτερς εἶνε ἀνώτερος ὑπονοίας. Μήπως ἡ διαγωγή, τὴν ὁποίαν ἐδείξεν ἔως τώρα, δὲν εἶνε ἱκανὴ νὰ ἐμπνεύσῃ πᾶσαν ἐμπιστοσύνην;

— Πραγματικῶς, ἡ ὑπηρεσία οὐδὲν παράπονον ἔχει ἐναντίον του, ἀπήντησεν ὁ Τζέμ Βέστ.

— Δὲν ἀμφιβάλλομεν οὔτε περὶ τῆς ἀνδρείας του, οὔτε περὶ τῆς χρηστότητός του, προσέθεσεν ὁ πλοίαρχος. Ἡ συμπεριφορά του, ὅχι μόνον ἐπὶ τοῦ Ἀλθράνου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ Κράμπου, καὶ ἐπὶ τῆς Ἰάνας, δικαιολογεῖ πληρέστατα τὴν ἀγαθὴν ὑπόληψιν. . .

— Τῆς ὁποίας εἶνε ἄξιος! συνεπλήρωσα ἐγώ.

Δὲν ἤξεύρω διατί ἤθελα πάντοτε νὰναλαμβάνω τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ μιγάδος. Μήπως διότι προησθανόμην, ὅτι ἔμελλε νὰ παῖξῃ σπουδαῖον πρόσωπον εἰς τὴν ἐπιχείρησίν μας; μήπως διότι ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ ἐπανεύρῃ τὸν Ἀρθούρον

Πύμ, διὰ τὸν ὁποῖον, χωρὶς νὰ θέλω, ἤρχισα νὰ ἐνδιαφέρωμαι πάραπολύ ;

Ὁμολογῶ ἐν τούτοις, ὅτι αἱ ἐλπίδες τοῦ Δίρκ Πέτερς περὶ τοῦ ἀγαπητοῦ συντρόφου του, πιθανόν νὰ ἦσαν παράτολμοι καὶ ἀστήρικτοι. Ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνὺ δὲν παρέλειψε νὰ τοῦ υποδείξῃ.

— Δὲν πρέπει νὰ λησμονήσωμεν, κύριε Ζώρλιγκ, μοὶ εἶπεν, ὅτι ὁ μιγὰς τρέφει τὴν ἐλπίδα, ὅτι ὁ Ἀρθούρος Πύμ κατάρθωσεν νὰποιδασθῇ εἰς καμμίαν ξηρὰν, ὅπου πιθανόν ἀκόμη νὰ ζῇ. . .

— Νὰ ζῇ !.. ὕστερ' ἀπὸ ἐνδεκα ἔτη !.. καὶ εἰς τοιαύτας χώρας !.. ἀνέκραξεν ὁ Τζέμ Βέστ.

— Δύσκολον, πολὺ δύσκολον ! τὸ ὁμολογῶ, πλοίαρχε, ἀπήντησα. Καὶ ὁμῶς, ἂν το καλοσυλλογισθῇ κανεὶς, διατί ἄρ' γε εἶνε ἀδύνατον νὰ συνήντησε καὶ ὁ Ἀρθούρος Πύμ, ἀκόμη νοτιώτερον, καμμίαν νῆσον, ὁμοίαν μετὰ τὴν νῆσον Τσάλαλ, ὅπου ὁ Οὐίλλιαμ Γκνὺ καὶ οἱ σύντροφοί του κατάρθωσαν νὰ ζήσουν τόσον καιρὸν ;

— Ἀδύνατον ὄχι, κύριε Ζώρλιγκ...

— Καὶ μάλιστα, — ἂφ' οὗ τῶρα κάμνωμεν ὑποθέσεις, — διατί νὰ μὴ παραδεχθῶμεν, ὅτι οἱ συμπολιταὶ σας, οἱ ὁποῖοι ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὴν νῆσον Τσάλαλ καὶ παρεσύρθησαν βέβαια ἀπὸ τὸ ἴδιον ρεύμα, δὲν εἰσπορεῖ νὰ ἦσαν τὸν Ἀρθούρον Πύμ, ἐκεῖ ὅπου ἴσως. . .

Καὶ δὲν ἐτελείωσα, διότι ἡ ὑπόθεσίς μου αὕτη θὰ ἐφαίνετο πολὺ τολμηρά· οὔτε ὑπῆρχεν ἄλλως τε ἀνάγκη νὰ συνηγορήσῃ ἀπὸ τοῦδε ὑπὲρ τοῦ σχεδίου τῆς ἀναζητήσεως τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, μετὰ τὴν ἀνεύρεσιν τῶν ναυαγῶν τῆς Ἰάνας.

Τότε ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνὺ ἐπανήλθεν εἰς τὸ κύριον θέμα τῆς συνομιλίας μας :

— Σὰς ἔλεγα λοιπὸν ὅτι ὁ Ἀλβανὸς δὲν διευθύνεται ἀκριβῶς πρὸς νότον. Τοῦτο ἔκαμα, διότι ἠθέλησα πρῶτον νὰ ἴδω τὰς νήσους, τὰς κειμένας πλησίον τῆς Τσάλαλ, δηλαδὴ τὸ ἀρχιπέλαγος, τὸ ἐκτεινόμενον πρὸς δυσμάς.

— Πολὺ ὀρθῶς ἐσκέφθητε, ἀπήντησα· ἴσως μάλιστα, ἐπισκεπτόμενοι τὰς νήσους αὐτάς, θὰ βεβαιωθῶμεν καλλίτερα ὅτι ὁ σεισμὸς ἔλαβε χώραν ἐσχάτως.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, εἶπεν ὁ πλοίαρχος. Ὁ σεισμὸς εἶνε μεταγενέστερος τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Πάττερ-σων, ἂφ' οὗ ὁ δυστυχὴς αὐτὸς εἶχεν ἀφήσῃ ἀκόμη τοὺς συντρόφους του εἰς τὴν νῆσον Τσάλαλ.

— Εἰς τὴν διήγησιν τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, δὲν γίνεται λόγος περὶ ἀρχιπελάγους ἀποτελουμένου ἐξ ὀκτὼ νήσων ; ἠρώτησεν ὁ Τζέμ Βέστ.

— Ναί, ἐξ ὀκτὼ, ἀπήντησα. Τοῦτο τοῦλάχιστον ἤκουσεν ὁ Δίρκ Πέτερς νὰ το λέγῃ ὁ ἄγριος ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον εἶχαν πάρῃ μαζί των εἰς τὸ πλοιάριον. Ὁ Νῦ Νῦ μάλιστα ἰσχυρίζετο, ὅτι τὸ ἀρχιπέλαγος αὐτὸ εἶχε καὶ ἓνα εἶδος βασιλείως, ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο Τσαλομὼν καὶ διέμενεν εἰς τὴν μικροτέραν τῶν νήσων. Τὴν λεπτομέρειαν ταύτην ἐν ἀνάγκῃ εἰμπορεῖ νὰ μᾶς τὴν ἐπιβεβαιώσῃ καὶ ὁ Δίρκ Πέτερς.

— Ἄρα, συνεπέραναν ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνὺ, ἐπειδὴ πιθανόν ὁ σεισμὸς νὰ μὴ ἐπέξετεινε τὴν καταστροφὴν ἐφ' ὅλου τοῦ ἀρχιπελάγους, καὶ ἐπειδὴ πιθανόν ἀκόμη αἱ νῆσοι νὰ κατοικοῦνται, πρέπει νὰ προσέχωμεν καλὰ ὅταν θὰ πλησιάσωμεν. . .

— Καὶ νομίζω ὅτι δὲν εἴμεθα πολὺ μακρὰν, συνεπλήρωσα ἐγώ. Ἐπειτα, πλοίαρχε, τίς οἶδε μήπως ὁ ἀδελφός σας καὶ οἱ ναῦταί του δὲν εὗρον καταφύγιον εἰς καμμίαν ἐκ τῶν νήσων τούτων ; . . .

ὑπόθεσις ὄχι ἀπαράδεκτος, ἀλλὰ καὶ ἡμιστά καθησυχαστική, διότι οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι ἄνθρωποι θὰ εἶχον ἐμπέσει ἐκ τῶν εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀγρίων, ἐκ τῶν ὁποίων εἶχον ἀπαλαχθῇ διαρκούσης τῆς ἐν Τσάλαλ διαμονῆς των. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ Ἀλβανὸς θὰ ἠναγκάζετο νὰ μεταχειρισθῇ τὴν βίαν διὰ νὰ τοὺς λυτρώσῃ καὶ θὰ ἐπετύγχανεν ἄρ' γε μία τοιαύτη ἀποπείρα :

— Τζέμ, ὑπέλαβεν ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνὺ πτόμεν μετὰ ταχύτητα ὀκτὼ ἕως ἑννέα μιλίων, καὶ μετ' ὀλίγας ὥρας ἡ ξηρὰ θὰ φανῇ. Δῶσε διατάγας νὰ προσέλθουν καλὰ.

— Ἐδῶσα, πλοίαρχε.

— Ὑπάρχει κανεὶς εἰς τὴν σκοπιάν ;

— Ὁ Δίρκ Πέτερς . . . προσεφέρθη ὁ ἴδιος.

— Καλὰ, Τζέμ. Εἰμποροῦμεν νὰ ἐχωμεν πεποίθησιν εἰς τὴν προσοχήν του. . .

— Καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, προσέθεσα, διότι ἔχει θαυμασίαν τὴν ὄρασιν.

Ἐν τούτοις ἡ γολέττα ἐξηκολούθησε πλείουςα πρὸς δυσμάς μέχρι τῆς δεκάτης ὥρας, χωρὶς νάκουσθῃ ἢ φωνῇ τοῦ μιγὰδος ἀπὸ τὴν κ. α. ρ. α. α. ξ. ο. φ. ω. λ. η. α. ν. ἤρχισα διὰ τοῦτο νὰ φοβοῦμαι μήπως θὰ συνέβαινε καὶ μετὰ τὰς νήσους ταύτας ὅτι καὶ μετὰ τὸ Ἀρχιπέλαγος τῆς Αὐγῆς, τὸ ὁποῖον εἰς μάτην, ὡς ἐνθυμείσθε, ἀνεζητήσαμεν μετὰ τὸ Φαλκλάνδης καὶ Νέας Γεωργίας. Οὐδεμία κορυφὴ ἐπρόβαλλεν ἀπὸ τῆς θαλάσσης, οὐδεμία ἀκτὴ διεγράφετο εἰς τὸν ὁρίζοντα.

Μήπως αἱ νῆσοι τοῦ Ἀρχιπελάγους εἶχον τοιαύτην θέσιν, ὥστε δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ τὰς διακρίνωμεν εἰμὴ ἐξ ἀποστάσεως ἐνὸς μέχρι δύο μιλίων ;

Ἐκτὸς τούτου, καὶ ὁ ἄνεμος ἐξησθε-νῆσεν ἐπαισθητῶς, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, ἡ δὲ γολέττα μας ἤρχισε νὰ ἐκκλίνῃ, παρασυρομένη ὑπὸ τοῦ νοτίου ρεύματος. Εὐτυχῶς ὁ ἄνεμος ἐδυνάμωσε πάλιν ἀπὸ τῆς δευτέρας ὥρας μετὰ μεσημέριαν καὶ ὁ Τζέμ Βέστ ἠδυνήθη νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ πλοῖον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ του, καὶ νὰ κερδίσῃ τὸ ἐκ τῆς παρεκκλίσεως ἀπωλεσθέν.

Ἐπὶ δύο ὥρας ὁ Ἀλβανὸς διετήρησε τὴν διεύθυνσιν ταύτην μετὰ ταχύτητα ἐπὶ ὅσας ὀκτὼ μιλίων· ἀλλ' οὐδεμία γῆ ἐφαίνετο οὐδαμοῦ.

— Δὲν πιστεύω νὰ ἐχάσαμεν τὸν δρόμον, μοὶ εἶπεν ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνὺ, διότι, κατὰ τὸν Ἀρθούρον Πύμ, ἡ νῆσος Τσάλαλ ἀνήκει εἰς μέγα Ἀρχιπέλαγος.

— Δὲν λέγει ὁμῶς ὅτι τὸ ἔδωκεν, ὅταν ἡ Ἰάνα εὐρίσκειτο ἡγυροβολημένη πρὸ τῆς Τσάλαλ, παρετήρησα.

— Ἐχέτε δίκαιον, κύριε Ζώρλιγκ. Ἀλλὰ, ἂφ' οὗ ὁ Ἀλβανὸς διετέρεξε σήμερον τοῦλάχιστον πεντήκοντα μίλια, καὶ ἂφ' οὗ πρόκειται περὶ νήσων, αἱ ὁποῖαι κεῖνται πλησίον ἀλλήλων. . .

— Συμπεραίνετε λοιπὸν, πλοίαρχε, — καὶ δὲν μοὶ φαίνεται ἀπίθανον, — ὅτι τὸ Ἀρχιπέλαγος, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκεν ἡ νῆσος Τσάλαλ, ἐξηφανίσθη καθολοκληρίαν συνεπεία τοῦ σειμοῦ. . .

— Γῆ ἂφ' ἐμπρός, δεξιὰ ! ἀνέκραξεν ὁ Δίρκ Πέτερς ἀπὸ τὴν καρακαξοφωλήαν.

Ὅλοι οἱ ὀφθαλμοὶ ἐστράφησαν πρὸς τὴν διεύθυνσιν ταύτην, ἀλλὰ τίποτε δὲν ἐφαίνετο ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Ἀπὸ τὴν ὑψηλὴν σκοπιάν του ὁ μιγὰς θὰ εἶχεν ἴδῃ βεβαίως ὅτι εἰς οὐδένα ἐξ ἡμῶν ἦτο ἀκόμη ὁρατόν. Ἐκτὸς τούτου, λαμβανομένης ὑπ' ὅψει τῆς ἰσχυρᾶς τοῦ ὁράσεως καὶ τῆς συνηθείας τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀποκτήσῃ ἐπισκοπῶν τοὺς ὁρίζοντας τῶν θαλασσῶν, δὲν ἠδύνατό τις νὰ παραδεχθῇ εὐκόλως, ὅτι ὁ μιγὰς ἠπατήθη.

Τρόντι, μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, αἱ ναυτικά μας διόπτραι μᾶς ἐπέ-τρεψαν νὰ διακρίνωμεν νησίδας τινὰς διεσκοπόμενας ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, φωτισμένης ἀπ' ἄκρον εἰς ἄκρον ἀπὸ τὰς πλαγίας ἀκτίνας τοῦ ἡλίου, καὶ εἰς ἀπόστασιν δύο μέχρι τριῶν μιλίων πρὸς δυσμάς.

Ὁ ὑποπλοίαρχος συνέστειλε τὰ ὑψηλά ἰστία, καὶ ὁ Ἀλβανὸς ἀπέμεινε μετὰ τὸν ἐπίδρομον (μ. π. ο. ὑ. μ. α. ν.), τὸ ἡμιόλιον ἀκατίου (γ. κ. λ. ἱ. τ. ζ. α. ν. τ. ο. ὑ. ρ. κ. τ. ο. υ.) καὶ τὸν ἀρτέμονα (φ. λ. ὁ. κ. ο. ν.).

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝ ΗΜΟΥΝ ΑΓΓΕΛΑΚΙ

Ἄν ἦμουν ἀγγελάκι κ' εἶχα δυὸ φτερά, Μεγάλα κ' ἐλαφρά· πᾶν ὅσον ὦμο, Πῶς θὰ πετοῦσα τότε μετὰ γλυκεῖα χαρὰ, Χωρὶς νὰ περπατῶ κάτω ἐπὶ δρόμο.

Ἄν ἦμουν ἀγγελάκι κ' εἶχα δυὸ φτερά, Θὰ πέταγα μακριὰ ἐς ὅλα τὰ μέρη, Ἐκεῖ ποῦ συγγενὴς ἢ φίλος καρτερᾷ, Καὶ ἀξάφνα θὰ τοῦσφιγγα τὸ χέρι.

Ἄν ἦμουν ἀγγελάκι κ' εἶχα δυὸ φτερά, Θὰ πέταγα καὶ ἐπ' ἄλλα τ' ἀγγελάκια, Καὶ θὰ παῖζα μαζί τους μ' ἀδολή χαρὰ, Ὅσα γνωρίζουν κείνα παιγνιδάκια.

Ἄν ἦμουν ἀγγελάκι κ' εἶχα δυὸ φτερά, Θὰ κάνα καὶ πειρὰ καλὴ ἀκόμα : Θὰ πέταγα σὲ ὅλα γύρω, ἐπὶ σείρα, Σ' ὅσα παιδάκια εἰν' ἄρρωστα ἐπὶ στρώμα.

Ἄν ἦμουν ἀγγελάκι κ' εἶχα δυὸ φτερά, Θὰ τα φιλοῦσα ἐπὶ χλωμὸν τῶν στόμα, Φίλι ποῦ νὰ τοὺς δῇ ἐλπίδα καὶ χαρὰ, Πῶς γρήγορα θὰ φήσουνε τὸ στρώμα.

Ἄν ἦμουν ἀγγελάκι κ' εἶχα δυὸ φτερά, Θὰ πέταγα νὰ βρῶ καὶ τὴ μαμά μου, Ποῦ πέταξε ψηλὰ κ' ἐκείνη μιά φορά, Καὶ μούφυγε γιὰ πάντα ἀπὸ σιμά μου.

Ν. Ι. ΧΑΤΖΙΑΔΗ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ ΠΑΡΑΘΕΡΙΖΟΝΤΕΣ

Αγαπητοί μου,

ΑΤΑΛΛΗΛΟΤΕΡΑΝ

λέξιν, ἀπὸ τὰς ἐν χρήσει, δὲν ἡμ-πόρουν νὰ ἐβῶν ἄλλαν. Πρόκειται περὶ τῶν εὐτυχῶν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι διέρχονται τὸ θέ-ρος εἰς τὰς παρα-λίαις καὶ εἰς τὰς ἐξοχάς. Καὶ με-

ταξὺ αὐτῶν δὲν εἶνε ὀλίγοι οἱ φίλοι μας, πρὸς τοὺς ὁποῖους κυρίως ἀπευθύνω τὴν παροῦσάν μου. Αὐτὴν τὴν ἐποχὴν τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως» εἶνε ἄνω-κάτω μετὰ τὰς ἀλλαγὰς τῶν διευθύνσεων :

— Σὰς παρακαλῶ νὰ μου κρατῆτε ἐδῶ τὸ φύλλον, ἕως νὰ ἐπιστρέψω ἀπὸ τὸ ταξίδι. — Σὰς παρακαλῶ νὰ μου στέλ-lete τώρα τὸ φύλλον εἰς τὸν Πόρον. — Θὰ μείνωμεν δύο μῆνας εἰς τὴν Κέρκυ-ραν, καὶ τὸ φύλλον νὰ μας στέλλεται ἐ-κεῖ. — Τώρα τὸ φύλλον εἰς τὸ Φάλη-ρον. — Ἐπέστρεψα ἀπὸ τὴν Αἰδηψὸν καὶ πηγαίνω εἰς τὴν Κηφισίαν· νὰλλάξετε, παρακαλῶ, τὴν διεύθυνσιν. — Θὰ ὑπάγω-

μεν εἰς τὸ κτήμα μας· τὸ φύλλον νὰ το στέλλετε εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ θεῖου μου. . . Καὶ οὕτω καθεστῆς.

Καὶ ἐνθ' ἔβλεπα σήμερον τὸν Διεκ-περαιωτὴν μας καταγινόμενον μετὰ τὰς ἀτελευτήτους αὐτὰς ἀλλαγὰς, καὶ με-ταθέτοντα ἀπὸ συρταρίου εἰς συρτάριον τὰ κ. ο. κ. ι. ν. ο. ὑ. λ. ι. α. — ὅπως ὀνο-μάζει ἡ κυρὰ Μάρθα τὰς ἐρυθρὰς διευ-θύνσεις, αἱ ὁποῖαι κολλῶνται ἐπὶ τοῦ πε-ρικαλύμματος τοῦ φύλλον, — καὶ δίδοντα παραγγελίας πρὸς τῶπυσιν ἐνὶ ταινίαν, καὶ ἀντιγράφοντα ἄλλας· ἐνθ', λέγω, τὸν ἔβλεπα οὕτως ἐπιπόνως ἐργαζόμενον, καὶ μέσα εἰς τὴν ζέσθην, ἐφантаζόμενον ὅλον τὸ πλῆθος τῶν μικρῶν αὐτῶν εὐτυχῶν, οἱ ὁποῖοι, ἂφ' οὗ ἐτελείωσαν τὰ μαθη-ματὰ των, καὶ ἔδωσαν τὰς ἐξετάσεις των, καὶ ἐπῆραν τὸ ἄρι-σ-τ-ά των, ἀπέρχονται τώρα μακρὰν τῆς καμίνου τῆς πόλεως, μεταβαίνουν εἰς τὰς νήσους, εἰς τὰς ἐξοχάς, εἰς τὰ βουνά, εἰς τὰς παραλίους πολίχνας, εἰς τὰ χωρία, εἰς τὰ λουτρά, ὅπου πᾶσα δρόσος καὶ ἀπό-λαυσις καὶ χαρὰ τοὺς ἀναμένει. . . Καὶ ἐξηκολούθησα ἐπὶ πολὺ νὰ τοὺς βλέπω μετὰ τὴν φαντασίαν μου ἐκεῖ ὅπου παρα-θερίζουν, ἄλλους εἰς κέντρα θερινὰ πολ-υλυσχάστα, μετὰ συγγενῶν καὶ μετὰ φίλων, — ἄλλους εἰς γωνίας ἐρημικὰς με-ὀλίγην συντροφίαν ἄλλ' ὄχι διὰ τοῦτο καὶ μετὰ ὀλιγωτέραν εὐτυχίαν, — ἄλλους εἰς πευκόφυτα βουνά, παρὰ κρουσταλλί-νας πηγὰς ἢ μέσα εἰς τὰ καταπράσινα ἀμπέλια, — ἄλλους εἰς δροσερὰς παρα-λίαις μετὰ χρυσὴν ἀμμουδιάν καὶ μετὰ βρά-χους ὡς οἱ τῶν Μικρῶν Ροβινσώνων, ἢ μέσα εἰς δάση παραθαλάσσια, ὅπου ἡ ρητινώδης ἀπόπνοια τῶν δένδρων συν-δυάζεται μετὰ τὴν αὔραν τῆς θαλάσσης, τὴν πλήρη ἰωδίου. . . Καὶ ἐξηκολούθησα νὰ τοὺς φαντάζωμαι ἐκεῖ-κάτω, ἀμερί-κνους, φαιδρούς, τρέχοντας, σκιρτῶντας, ἐκβάλλοντας γέλωτας χαρᾶς, κολυμ-βώντας, παίζοντας, ρεμβάζοντας ὑπὸ τὴν πολύχρον μουσικὴν πελωρίας λεύκης, ἢ ἀναγινώσκοντας τερπνὰ ὑπὸ τὴν σκιάν βαθυφύλλου πλατάνου, ἢ φάλλοντας γλυκὰ μέσα εἰς καμμίαν βαρκούλαν, ὑπὸ τὸν ρυθμὸν τῶν κωπῶν. . .

Ἄ, εἶνε ὡραία αὕτη ἡ ζωὴ, εἶνε με-γάλη αὕτη ἡ εὐτυχία, εἶνε γλυκεῖα αὕ-τη ἡ παρένθεσις. . . Σὰς μακαρίζω, ἀ-γαπητοί μου παραθερίζοντες. Ἄν μᾶ-λιστα, μέσα εἰς τὰς διασκεδάσεις καὶ τὰς παντοίας ἀπολαύσεις τῆς ἐξοχῆς, εὐρίσκετε καὶ ὀλίγον καιρὸν δι' ἐργα-σίαν, — καὶ ὑπὸ τοιοῦτος ὁρους πόσον ἀπολαυστικὴ καὶ καρποφόρος γίνεσθαι καὶ ἡ μελέτη καὶ ἡ ἀνάγνωσις ! — τότε ἡ εὐτυχία σας εἶνε ἀκόμη μεγαλητέρα, καὶ ὁ μακαρισμός μου ἀκόμη ἐντονώ-τερος.

Ἐν μόνον πρᾶγμα ἠθέλα νὰ συλλο-γίζεσθε κάποτε : ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἄν-θρωποι ὀλιγώτερον· εὐτυχεῖς ἀπὸ σας. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, παραδείγματός χάριν, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν τὰ μέσα νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὴν καμίνον τῆς πόλεως· ἄλλοι, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ καθημερινὴ ἐργασία δὲν ἐπιτρέπει μακρὰν ἀπομά-κρυνσιν· καὶ ἄλλοι οἱ ὁποῖοι, ἀκριβῶς ἐ-νθ' ὁρσιζέσθε καὶ διασκεδάσετε σῆς, αὐτοὶ καίονται καὶ ἐργάζονται . . . διὰ νὰ προσθέσουν μίαν ἀκόμη ἀπόλαυσιν εἰς τὰς τῶσας ἰδικὰς σας. Μεταξὺ αὐτῶν εἶνε καὶ ἡ Διάπλασις, καὶ ὁ ὑποφαινό-μενος φίλος σας. . .

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΠΑΘΗ ΑΝΤ' ΑΠΑΘΗΣ

Μία ρωμαία Αὐτοκράτειρα εἶχε πα-ραγγεῖλῃ εἰς ἓνα ἀδαμαντοπώλην κό-σμημα ἐκ πολυτίμων λίθων· ἀλλ' ὁ ἀ-δαμαντοπώλης τῇ ἐπώλησε ψευδεῖς ἀ-δάμαντας ἀντὶ ἀληθῶν.

Ὅταν ἡ Αὐτοκράτειρα ἀνεκάλυψε τὴν ἀπάτην, ἔγινεν ἔκφρων ἐξ ὀργῆς, ἀπη-τήσε δὲ παρὰ τοῦ συζύγου της νὰ ριφθῇ ὁ ἀπατεὼν εἰς τὰ θηρία. Ὁ Αὐτοκρά-τωρ θεώρησε τὴν τιμωρίαν ταύτην πολὺ σκληράν, διότι αὐτὸς δὲν ἐστερεῖτο φι-λανθρωπίας· οὐχ' ἦττον ὁμῶς ὑπεχώ-ρησεν εἰς τὴν ἀπαίτησιν τῆς συζύγου του, καὶ ὁ ἀδαμαντοπώλης κατεδικάσθη εἰς θάνατον.

Ἡ Αὐτοκράτειρα δὲν παρέλειψε νὰ μεταβῇ εἰς τὸ Ἀμφιθέατρον, διὰ νὰπο-λαύσῃ τὴν Ἐκδίκησίν της. Ἀλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξὶς καὶ ἡ ἀπογοήτευ-σις της, ὅταν, ἀντὶ θηρίου ἐξορμῶντος ἐκ τῶν κλωδῶν ὅπου ἐνέκλειον λέοντας καὶ τίγρεις, εἶδεν ἐξερχόμενον ἐν ἄρνιον ἄνακον, τὸ ὁποῖον ἐπλησίασε τὸν δυστυ-χῆ κατὰδικον μετὰ βελάσματα χαρᾶς ! . .

Ἡ Αὐτοκράτειρα ἔκαμε πικρά παρά-πονα πρὸς τὸν σύζυγόν της, ὁ ὁποῖος τῇ ἀπεκρίθη :

— Ὁ ἀδαμαντοπώλης σου ὑπέστη τὴν τιμωρίαν, τῆς ὁποίας ἦτο ἄξιος. Σὲ ἠπάτησε, ἀλλ' ἠπατήθη καὶ αὐτός· δι-ότι, ἐνθ' ἐπερίμενε νὰ σπαρῇ ὑπὸ λέοντος, ἐθωπεύθη μόνον ὑπὸ ἀρνίου.

—

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΑ

Βραβευθεῖσα εἰς τὸν Διαγωνισμόν τῆς Μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

[Ἴδε σελίδα 198].

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 252)

— Ἡ κόρη εἶνε πολὺ ἐπιτηδεῖα καὶ ἐργατικὴ, εἶπε τότε ἡ κυρία Πολυξένη· παρητήρησα μάλιστα ὅτι ἔχει καλὰς διαθέσεις.

— Ἀ, ἔτσι ;... Πητέ μας, γιατί λοιπόν ἐφύγατε ἀπὸ τὸ χωριὸ σας ; ἡρώτησεν ἡ κυρία Δούμανη τὴν Μηλιά.

— Γιατὶ τὴν ἴδια μέρα ποὺ ἐθάψαμε τὴ μητέρα μας,—εἶχαμε χάσῃ πειὰ τὸν πατέρα μας,—ἄκουσα μιὰ κακὴ γυναῖκα, ποὺ ἔχει μαγαζὶ ἐστὶ χωριό, καὶ ἔναν ἄλλον ἄνθρωπο, μακρυνὸ συγγενὴ τῆς μητέρας μου, νὰ λέγουν πὼς θὰ πάρουν τὸν Γιαννάκη καὶ ἐμένα, καὶ πὼς θὰ μας κτυποῦν γιὰ νὰ τους δουλεύουμε πολὺ... Ἦθελαν νὰ μας χωρίσουν καὶ νὰ μας κτυποῦν. . . Αὐτὸ δὲν ἤμπορούσα νὰ το ὑποφέρω. Ἦταν νύκτα . . . ἐξύπνησα ἀμέσως τὸν Γιαννάκη . . . ἐφύγαμε ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ ἐκρυφθήκαμε μέσα εἰς τὸ Βράχο μου.

— Εἰς τὸ βράχο σου ; τί θὰ πῇ αὐτό ; ἡρώτησεν ἡ κυρία Δούμανη.

— Ἐκεῖ ποῦ εἶνε ἡ σπηλιά μας ! εἶπε τότε ὁ Γιαννάκης, δυσηρεστημένος κάπως ποῦ δὲν τὸν ἐρωτοῦσαν καὶ αὐτόν, διότι εἶχε μεγάλην ὀρεξιν νὰ ὁμιλήσῃ.

— Βράχος !.. σπηλιά !.. καλὲ αὐτὰ τὰ παιδιὰ μὰς λέγουν παραμύθια... Δὲν λείπει τώρα, παρὰ τὸ Στοιχειό... Καὶ ἦτο πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸ χωριὸ σας αὐτὸς ὁ βράχος, ὥστε νὰ μὴ σας ἀνακαλύψουν ;

— Ἀπεναντίας, ἦτο πολὺ κοντά, ἀπὴντησεν ἡ Μηλιά. Ἀλλὰ δὲν ἤξευρε κανένας νὰ ἐμβῇ μέσα.

— Καὶ σεῖς πὼς ἐμβήκατε ;

— Ἀπὸ μιὰ τρύπα, κρυμμένη ἐστὶν ἄμμο, εἶπεν ὁ Γιαννάκης ἐπεμβαίνων καὶ πάλιν. Μ' ἐπiane ἕνας φόβος κάθε φορά ποῦ ἐπερνοῦσα ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ σκότηδι !

— Αὐτὰ νὰ τα λὲς ἐστὶν κλήδωνα, παιδί μου ! . . Πολυξένη, πάρε αὐτοὺς τοὺς ζητιάνους, βγάλε τους τὰ ξένα φορέματα, δόσε τους ὀλίγον ψωμί καὶ ὀλίγον κρέας, καὶ ἀφῆσέ τους νὰ πάνε εἰς τὸ καλὸ !

Ἡ Μηλιά ἐπῆρε τὸν Γιαννάκη ἀπὸ τὸ χερί καὶ ἐχαιρέτισε μ' εὐγένειαν, ἐτοιμαζομένη νὰ ἐξέλθῃ. Τὰ ματάκια τῆς ἦσαν γεμάτα δάκρυα. Ἐλυπεῖτο πρὸ πάντων, διότι δὲν τὴν ἐπίστευαν.

— Στάσου μιὰ στιγμή, κορίτσι μου, εἶπεν ἑξαφνα ὁ κ. Δούμανης. Ἐχεις τίποτε λεπτὰ γιὰ τὸ ταξεῖδι ;

— Ὅχι· κύριε, δὲν ἔχω. Εἶχα τέσσαρα φράγκα ἀπὸ τὸν κουμπάρ᾽ μου, ἀλλὰ μοῦ ἐτελείωσαν.

— Πόσες ἡμέρες ταξιδεύετε ;

— Δεκαπέντε... Ὑπὸ ἀρχὴ ἐπεριπατούσαμε πολλὰς ὥρας τῇ ἡμέρᾳ, ἀλλὰ τώρα πειὰ δὲν μποροῦμε, ὁ ἀδελφός μου προπάντων, ἀπὸ τὴν μεγάλην κούρασι... Ἄν δὲν ἐπερνοῦσατε νὰ μας πάρετε μὲ τὸ ἀμάξι, θὰ πεθαίναμε καὶ οἱ δύο μέσα ἐς ἐκεῖνο τὸ δάσος.

— Ναί . . . σιγά ! . . εἶπεν ἡ κυρία Δούμανη, πάντοτε δύσπιστος.

— Φθάνει ! διέκοψε μὲ φωνὴν αὐστηράν ὁ κύριος Δούμανης. Κυρία Πολυξένη, σοῦ ἐμπιστεύομαι αὐτὰ τὰ δύο ὄρφανα. Βλέπω εἰς τὸν οὐρανὸν μαῦρα σύννεφα . . . θὰ ἔχωμεν θύελλαν χωρὶς ἄλλο. Μὲ τέτοιον καιρὸν δὲν θὰ ἄφιν᾽ ἐξω τὴν νύκτα οὔτε τὰ σκυλιά μου· πῶς μᾶλλον δύο παιδιὰ ἔρημα, πτωχὰ καὶ ἀσθενή... Ἄν εἶπαν ψεύματα, δικὸς τους λογαριασμός. Ἐγὼ προτιμῶ νὰ βγῶ γελασμένος, παρὰ νὰ φανῶ σκληρός.

— Θὰ κοιμηθοῦν λοιπὸν ἐδῶ ; ἡρώτησεν ἡ οἰκονόμος μὲ μειδίαμα εὐχαριστήσεως.

— Ναί. Καὶ νὰ τα περιποιηθῇς καλὰ.

Ἡ κυρία Πολυξένη ἐπῆρεν ἀμέσως τὰ παιδιὰ καὶ ἀπεχώρησεν. Ὁ κύριος Δούμανης ἐσηκώθη καὶ ἐκάλεσε τὰ σκυλιά του :

— Λῶτ ! Σάρρα ! Λουλού ! ἐμπρός ! Πάμε λίγο περίπατο . . . ὅσον μὰς ἐπιτρέψῃ ὁ καιρὸς !

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸν ἐπλησίασεν ἡ νύμφη του :

— Ἀγαπητέ μου Εὐσέβιε, μήπως σὲ δυσχερέτῃς ; τὸν ἡρώτησε.

— Ὁ Χριστὸς εἶπεν : « Ἀφῆτε τὰ παιδιὰ ἐλθεῖν πρὸς με » καὶ σὺ ἀδελφὴ μου, ἤθελες νὰ τα διώξουμε ; Ἀ, ὄχι ! ἐγὼ δὲν θὰ το ἔκαμνα ποτέ !

Τὸ πρῶτὴν ἡ Μηλιά ἐξύπνησεν ἀργότερα τοῦ συνήθους. Ἀλλὰ καθὼς ἔκαμε νὰ σηκωθῇ, ἔβγαλε μίαν φωνὴν καὶ ἐπέσε πάλιν εἰς τὸ κρεβάτι.

— Τί ἔχεις ; μήπως εἶσαι ἄρρωστη ; ἡρώτησεν ὁ Γιαννάκης, ὁ ὁποῖος εἶχε σηκωθῇ καὶ ἐνίπτετο.

— Ἀχ ! πονῶ παντοῦ . . . ἐς ὅλο μου τὸ σῶμα... Πρέπει νὰ ἐκρύψω τὴν περασμένη νύκτα ἐστὶ δάσος... Ἄν μας ἐδιωχναν χθὲς τί θὰ ἐγίνοντο ;... Καὶ τώρα τί θὰ πῇ ἡ κυρία Πολυξένη ;... Δὲν θὰ νομίσῃ ὅτι τὸ κάμνω ἐπίτηδες, διὰ νὰ μὴ μας διώξουν καὶ σήμερα ;

Πραγματικῶς, ἡ κυρία Πολυξένη, ἀφ' οὗ ἐτελείωσε τὴν ἐπιθεώρησιν τῆς οἰκίας, τὴν ὁποίαν ἔκαμε τακτικὰ καθ' ἡμέραν, εἰσῆλθε καὶ εἰς τὸ δωμάτιον τῶν παιδιῶν. Ἐκρατοῦσε τὰ παλὰ φορέματά των πλυμένα καὶ σιδερωμένα.

— Ὁ κύριος διέταξε νὰ δώσουμε ἐστὶν κυρὰ Γιάνναινα τὰ φορέματα τῶν παιδιῶν τῆς καὶ νὰ σας κάμωμεν καινούργια. Ἐν τῷ μεταξύ, διὰ δύο τρεῖς ἡμέρες, θὰ φορῆτε τὰ δικά σας. . . Ἀλλὰ, γιατί, Μηλιά δὲν ἐσηκώθηκες ἀκόμη ;

— Ἐχω ἕναν πόνο, κυρία, ποῦ δὲν μᾶφνει . . . δὲν θὰ με μαλώσετε, ἀλήθεια ;

Καὶ ἔκαμε πάλιν νὰ σηκωθῇ· ἀλλὰ διαμιάς ἐγίνε τόσο ὠχρὰ, ὥστε ἡ κυρία Πολυξένη ἔτρεξε πλησίον τῆς, νομίσασα ὅτι θὰ λειποθυμήσῃ. Τὰ χέρια τῆς ἔκαμαν.

— Θὰ εἶνε ἀπὸ τὴν κούρασι, εἶπεν ἡ οἰκονόμος. Θὰ ἐρωτήσω τὸν κύριον, ποῦ ξεύρει ἀπ' αὐτά, τί πρέπει νὰ σου κάμω... Μὴν κινηθῇς.

Ἡ οἰκονόμος ἐπῆγεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς τὰ φορέματα τῆς κυρὰ Γιάνναινας, διὰ νὰ τῆς αὐτὴν ἐπιστρέψῃ, καὶ κατὰ τὴν συνήθειάν τῆς, ἔψαξε πρῶτα τῆς τσέπες, διὰ νὰ ἰδῇ μήπως εἶχαν ξεχάσῃ τίποτε τὰ παιδιὰ. Ἐξαφνα ἤκουσε ἕνα μεταλλικὸν κρότον εἰς τὸ πάτωμα, καὶ ἕνα κίτρινον νόμισμα ἐκύλισεν ὡς τὴν ἄλλην ἄκρην τοῦ δωματίου, ἐνῶ ἀπὸ τὴν καθαρὰν τσέπην τοῦ πανταλονιοῦ, τὸ ὁποῖον εἶχε φορέσῃ ὁ Γιαννάκης, ἔβγαλε ἕνα μανδηλὶ καταλερωμένον. Εἰς μίαν ἄκρην τοῦ μανδηλίου ἦσθάνθη δεμένον κάτι τι σκληρόν. Ἐλυσεν τὸν κόμβον καὶ εἶδεν ἕνα χονδρὸν γυαλί. Ὁμοιάζε μὲ κρύσταλλον πεσμένον ἀπὸ κανένα πολυέλαιον τῆς ἐκκλησίας, καὶ ἤσπραπτε θαυμα

σίως ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ πρωϊνοῦ ἡλίου.

« Ποῦ νὰ το ἦρε αὐτό, τὸ παιδί ; » εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ κυρία Πολυξένη. Ἐπειτα ἐσηκώσεν ἀπὸ κάτω τὸ κίτρινον νόμισμα. Ἦτο βεβαίωτατά χαλκινόν. Ἐν τούτοις τὰ σκαλίσματα, ἀπὸ τὴν μίαν ὀψιν καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην, ἦσαν τόσο ὠραῖα, ὥστε ἡ κυρία Πολυξένη, ἀπορούσα ποῦ ἔβλεπε τέτοια πράγματα εἰς τὰ χέρια ἑνὸς μικροῦ ἀλήτου, ἐσκέφθη ὅτι ἐπρεπε νὰ τα δείξῃ εἰς τὸν κύριον Δούμανην.

Ὁ κύριος Δούμανης ἐξήρχετο πολὺ πρῶτ' καὶ ἔκαμε τὸν περίπατόν του εἰς τὸ δάσος, γύρω-γύρω εἰς τὴν λίμνην, μαζὶ μὲ τοὺς σκύλους του· καὶ ἅμα ἐκουράζετο, ἐκάθητο ἐκεῖ εἰς ἕνα θρανίον, καὶ ἐκάπνιζεν ἡσυχὰ τὴν πίπαν του.

Ἡ οἰκονόμος ἐπῆγε καὶ τὸν ἦρε.

— Τί τρέχει, Πολυξένη ;

— Ἐχω κάτι νὰ σας πῶ.

— Τίποτε κακὸ γιὰ τὰ παιδιὰ ; . .

— Ναί . . . ὄχι καὶ τόσο καλόν... Ἐν πρώτοις ἡ μικρὴ εἶνε ἄρρωστη· ἔχει πόρους καὶ πυρετό.

— Θὰ πάγω νὰ τὴν ἰδῶ.

— Ἐπειτα . . . μοῦ φαίνεται ὅτι ἡπατῆθημεν, διότι καὶ ἐγὼ τὰ ἐνόμισα καλὰ παιδιὰ.

— Καὶ τί σε ἔκαμε νὰλλάξῃς γνώμην ;

Ἡ Πολυξένη διηγήθη εἰς τὸν κύριον Δούμανην τὰ διατρέξαντα καὶ τοῦ ἐπαρυσίαςε πρῶτα τὸ νόμισμα. Ὁ κύριος Δούμανης τὸ ἐξήτασε μὲ προσοχήν· μὲ τὸν σουγιάν του τὸ ἐξῆσεν ὀλίγον εἰς τὴν ἄκρην καὶ ἔπειτα τὸ ἐτριψεν ἐλαφρά.

— Εἶνε χρυσὸ ἢ χαλκινόν ; ἡρώτησεν ἡ ἡσυχὴ ἡ κυρία Πολυξένη.

— Εἶνε χρυσὸ . . . ἰσπανικόν . . . ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ τριακόσια φράγκα.

— Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ !.. Τότε λοιπὸν εἶνε κλέπται !.. γιὰ νὰ μὴ το ἀλλάξουν ὡς τώρα, θὰ πῇ ὅτι τὸ ἔκλεψαν καὶ φοβοῦνται μὴ τους πιάσουν. Καὶ αὐτὸ τὸ κρύσταλλο ;

Τὸ πρόσωπον τοῦ κυρίου Δούμανης ἐγινε σοβαρώτατον, ἅμα παρητήρησεν ἐκ τοῦ πλησίον τὸν κρύσταλλον.

— Τί εἶνε, κύριε ;

— Εἶσαι πιστὴ καὶ τιμὴ γυναῖκα, Πολυξένη . . .

— Τί εἶνε λοιπόν ;

— Διαμάντι !

— Διαμάντι ! ; Εἰς τὰ χέρια τῶν πτωχῶν . . .

— Καὶ τί διαμάντι ! Εἶνε τόσο μεγάλο καὶ τόσο καλὰ ἐπεξεργασμένον, ὥστε εἰς τὸ Παρίσι θὰ ἤμπορούσε κανεὶς νὰ το πωλήσῃ περισσότερο ἀπὸ δέκα χιλιάδας φράγκα !

[Ἐπειτα συνέχεια]

Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς Α. Ζεννεβραΐν
ΦΩΚΙΟΝ ΘΑΛΕΒΡΟΣ

ΤΑΞΙΔΙΟΝ ΤΟΥ ΓΙΟΥΛΙΒΕΡ ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ

[ΑΝΑΓΝΩΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Α'.

Τώρα ποῦ ἔμαθα, ὅτι ἐδώσατε καλὰς ἐξετάσεις, θὰ σας διηγηθῶ, σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεσίν μου, καὶ τὸ δεύτερον ταξεῖδι τοῦ φίλου μας Γιούλιβερ, — αὐτὸ πλέον εἰς τὴν χώραν τῶν Γιγάντων.

Ὁ Γιούλιβερ, ἀφ' οὗ ἔμεινε δύο τρεῖς μῆνας εἰς τὴν πατρίδα του, τοῦ ἤλθε πάλιν ὀρεῖς διὰ ταξεῖδι, καὶ ἐμβήκεν εἰς ἕνα πλοῖον ποῦ ἐφευγε διὰ τὰς Ἰνδίας. Εἰς τὸν δρόμον, μεγάλη τρικυμία εὗρεκε τὸ πλοῖον καὶ το ἔρριψε εἰς ἕν ἄγνωστον νησί. Ὁ Γιούλιβερ ἐδῆκεν εἰς τὴν ξηράν, καὶ ἐκεῖ ποῦ ἐπεριπατοῦσεν, εἶδεν ἑξαφνα ἕνα ἄνθρωπον τόσο ὕψηλόν καὶ χονδρόν, ποῦ τὸν ἐφοβήθη.

Ἐκαμε νὰ φύγῃ, διὰ νὰ γυρίσῃ γρήγορα εἰς τὴν παραλίαν, καὶ ἐχώθη μέσα εἰς μίαν μεγάλην δενδροστοιχίαν. . . Καὶ ὅμως τὰ δένδρα, ποῦ ἐσχηματίζαν τὴν δενδροστοιχίαν αὐτὴν, ἦσαν ἀπλούστατα ἢ καλαμιές ἐνός χωραφιοῦ, σπαρμένον μὲ κριθάρι, τὰ δὲ στάχυα, ἀπ' ἐπάνω, εἶχαν σχεδὸν τὸ ἀνάστημα τοῦ Γιούλιβερ ! Τὸ χωράφι ἦτο περιτριγυρισμένο μ' ἕνα φράκτην, ὕψηλόν σὰν σπίτι, καὶ τὰ δένδρα-τὰ ἀληθινὰ δένδρα τοῦ νησιοῦ, — εἶχαν τόσο ὕψος, ποῦ ἡ κορυφή των ἐχάνετο εἰς τὸν οὐρανόν. Ἐκεῖ μέσ᾽ ὁ Γιούλιβερ εἶδε καὶ ἕνα ἄλλον ἄνθρωπον, ὅμοιον μὲ τὸν πρῶτον ποῦ εἶχεν ἀπαντήσῃ, δηλαδὴ ὕψηλόν σὰν καμπαναρεῖο. Ἡ φωνὴ τοῦ ἦτο τόσο δυνατὴ, ποῦ ἐνόμιζες ὅτι ἀκοῦς βροντὴν. Εἰς τὸ χερί του ἐκρατοῦσε ἕνα δρεπάνι, ἐξ ὧρες μεγαλύτερον ἀπὸ τὰ δικά μας δρεπάνια. Καὶ καθὼς ἐπεριπατοῦσεν, ἔκαμε κάτι βήματα τόσο μεγάλα, ποῦ ἕνα μόνον θάρκοῦσε νὰ τὸν βγάλῃ ἀπὸ τὴν μὴ ἀκρὴν ἐνός δρόμου ἕως τὴν ἄλλην.

Ὁ Γιούλιβερ, ἀπὸ τὸν φόβον του, ἐκρύφθη ὀπίσω ἀπὸ μίαν καλαμιάν. Ἐξαφνα ἀκούει κάτι κρότους τρομακτικούς : Ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἦτον θεριστής, ἐκοπτε μὲ τὸ δρεπάνι τοῦ τὰ πελώρια ἐκεῖνα στάχυα. Ὁ Γιούλιβερ ἔβγαλε μίαν φωνὴν δυνατὴν καὶ το ἔβαλε ἐστὰ πόδια. Ὁλίγον ἔλειψε νὰ τὸν πάρῃ τὸ δρεπάνι καὶ νὰ τὸν κόψῃ σὲ δύο.

Ἀμέσως ὁ Γίγας ἐστάθη, ἐκύτταξε γύρω-γύρω μὲ προσοχήν καὶ τέλος ἀνεκάλυπεν ἐκεῖ κάτω τὸν Γιούλιβερ, ποῦ ἔτρεχε. Ἀπλῶσε τὸ χερί του σιγά-σιγά, ὅπως κάμνει κανεὶς ὅταν θέλῃ νὰ πιάσῃ κανένα ἐρπετὸν ἐπικίνδυνον, χωρὶς νὰ δαγκαθῇ, ἐσηκώσε τὸν Γιούλιβερ εἰκοσι μέτρα ὕψηλὰ ἀπὸ τὴν γῆν, καὶ τὸν παρητήρησε μὲ περιέργειαν.

Τί συνέβη κατόπι, θὰ σας το εἰπῶ μεθαύριον. Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΦΟΡΕΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ

(ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ)

[Συνέχεια και τέλος· ἴδε σελ. 250.]

Σκηνὴ Τετάρτη.

Αἱ ΑΝΩ, πλὴν τῆς ΜΑΡΙΓΩΣ.

Ἡ Κ^α ΚΑΛΙΝΑ. — Ἐ, πῶς σου ἐφάνη ἡ Νεράιδα;

Ἡ Κ^α ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΟΥ. — Μά, ξεύρω κ' ἐγώ...

Ἡ Κ^α ΚΑΛΙΝΑ. — Ἐγὼ σοὺ το λέγω καθαρά· δὲν ξαναπατῶ ἐδῶ — μέσα. Ἄν θέλῃς νὰ τὴν ἔχῃς ἐσὺ φίλην, χάρισμά σου!... Εἶδες τρόπος; εἶδες ἀμάθεια;

Ἡ Κ^α ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΟΥ. — Ὁχι, καί- μένη, νομίζω ὅτι τὴν ἀδικεῖς. Εἶνε πραγ- ματικῶς πολὺ ἀπλοϊκὴ καὶ κάθε ἄλλο παρὰ ὅπως μᾶς τὴν παρέστησαν...

Ἡ Κ^α ΚΑΛΙΝΑ. — Ναί· ἀλλ' αὐτὰ δὲν εἶνε τὰ μόνα προτερήματα, τὰ ὅποια πρέπει νὰ ἔχῃ μία κυρία τοῦ κόσμου (Γελᾷ). Ὅσοι συλλογίζονται ὅτι ἡ κυρία Χρυσίδου φημίζεται ὡς...

Σκηνὴ Πέμπτη.

ΦΩΦΗ καὶ αἱ ΑΝΩ.

ΦΩΦΗ, εἰσερχομένη. — Ὅλα ἀνοικτὰ καὶ πουθενά ψυχὴ! (Βλέπουσα τὰς δύο κυρίας.) ὦ, κυρίαί μου... (Χαιρετᾷ, ὑποκλινο- μένη με πολλὴν χάριν.) Ἡ θεία μου βέβαια εἶνε ἐδῶ;

Ἡ Κ^α ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΟΥ. — Ἡ κυρία Χρυσίδου; Μάλιστα, δεσποινίς. Τώρα πρὸ ὀλίγου ἦτο μαζὶ μᾶς.

ΦΩΦΗ. — Ἄ, χαίρω... εὐχαριστῶ πολὺ. (Κάθηται.) Ἐφοβήθηκα μήπως συμ- βαίνει τίποτε, ποῦ δὲν εἶδα τὴ Μαριγὼ νὰ με προϋπαντήσῃ.

Ἡ Κ^α ΚΑΛΙΝΑ. — Τὴ Μαριγὼ;...

ΦΩΦΗ. — Ναί· τὴν ὑπηρετρία τῆς θείας μου... Ποῦ νὰ εἶνε ἄρα γε;

Ἡ Κ^α ΚΑΛΙΝΑ. — Ἡ κυρία θεία σας μᾶς εἶπε πρὸ ὀλίγου, ὅτι τὴν ἐδιώξε...

ΦΩΦΗ. — Μπᾶ!... Ποῖς ξέρεί τί τρέλα θὰ ἔκαμε πάλι... Τώρα ἐξηγῶ τί συμβαίνει... Ἡ θεία μου δὲν με περιμένει διόλου. Κατὰ τὴν συνθήειάν μου, ἦλθα ἐξαφνα. Θέλω, βλέπετε, νὰ τῆς προξενῶ ἐκπλήξεις...

Ἡ Κ^α ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΟΥ. — Πολὺ εὐ- χαρίστους βέβαια, δεσποινίς.

ΦΩΦΗ, μειδιῶσα καὶ μετρίφρων. — Ἄ, κυ- ρία μου, μὲ κολακεύετε!...

Ἡ Κ^α ΚΑΛΙΝΑ, πρὸς τὴν κυρίαν Ἀδαμαν- τίδου. — Τί χαριτωμένη κόρη! Δέν σου φαίνεται ὅτι ὀλίγον ὁμοιάζει τῆς θείας τῆς; (πρὸς τὴν Φώφην.) Καὶ σκεπεύετε νὰ μείνετε ἐδῶ πολὺν καιρὸν, δεσποινίς;

ΦΩΦΗ. — Μά... δυο-τρεῖς ἐδομά-

δες... (γελῶσα). Φθάνει νὰ μὴ με δι- ὤξῃ ἡ θεία μου.

Ἡ Κ^α ΚΑΛΙΝΑ. — Δέν το πιστεύω... Ἐλπίζω μάλιστα, ὅτι θὰ ἔχωμεν τὴν εὐ- χαρίστησιν νὰ βλέπόμεθα συχνά, διότι ἡ κυρία Ἀδαμαντίδου καὶ ἐγὼ θὰ μεί- νωμεν εἰς τὴν Κηρυσσιαν ὅλον τὸ καλο- καίρι.

ΦΩΦΗ. — Θὰ εἶμαι πάρα πολὺ εὐτυχής, κυρίαί μου. Ἀλλὰ... μὲ συγχωρεῖτε ἂν σφάλλω... (πρὸς τὴν κυρίαν Καλινᾶ) δὲν εἰσθε, νομίζω, ἡ κυρία Καλινᾶ;

Ἡ Κ^α ΚΑΛΙΝΑ. — Μάλιστα, δε- σποινίς,

ΦΩΦΗ. — Σᾶς ἐδλεπα συχνά εἰς τὴν Κέρκυραν, τὸν περασμένον χειμῶνα, ἂν καὶ δὲν ἔλαβα τὴν τιμὴν νὰ σας γνωρί- σω ἐκ τοῦ πλησίον... Ἄ, πόσον θαυμά- ζω τὰ ἔργα τοῦ συζύγου σας, κυρία μου! Συμμερίζομαι ὅλον τὸν θαυμασμόν τῆς θείας μου...

Ἡ Κ^α ΚΑΛΙΝΑ, ἐκπληκτος. — Τῆς κυ- ρίας Χρυσίδου; Ἄλλ' ἡ θεία σας οὔτε τὸ ὄνομα τὸ δὲν ἐγνώριζε... Ἡ κυρία Ἀδαμαντίδου ἂν ἐδῶ, τὴν ἡρώτησεν ἂν ἐκεῖνη ἡ τοποθεσία (δεικνύει τὴν εἰκόνα) εἶνε τοῦ συζύγου μου, καὶ ἡ θεία σας ἀ- πήντησε ὅτι εἶνε... τοῦ συζύγου τῆς.

ΦΩΦΗ. — Τί λέτε!.. Αὐτὸ εἶνε ἐντε- λῶς ἀνεξήγητον!

Σκηνὴ Ἑκτὴ.

Αἱ ἄνω καὶ ἡ ΜΑΡΙΓΩ, εἰσερχομένη με δίσκον, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ὑπάρχουν ἂν ἄρθρινά καρποὶ καὶ τρία ποτήρια οἶνου.

ΜΑΡΙΓΩ. — Μὲ συμπαθεῖτε, κυρίες μου, ποῦ ἄργησα ἐτσι, γιατί... (Βλέπουσα τὴν Φώφην). Ἄ! ἡ κυρία Φώφη!.. Πάει, ἔσθυσά!

ΦΩΦΗ. — Μπᾶ! νὰ καὶ ἡ Μαριγὼ!.. (βλέπουσα ἐκπληκτος τὰς κυρίας). Δέν ἐφυ- γες λοιπὸν ἀκόμη;.. Καὶ τί τουαλέτα εἶνε αὕτη; Γιὰ τὸ χορὸ εἶσαι;.. Ποῦ εἶνε ἡ θεία μου;

Ἡ Κ^α ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΟΥ. — Ἡ Μαρι- γὼ!; Τί εἶπε;

Ἡ Κ^α ΚΑΛΙΝΑ. — Τώρα τὰ ἔχασα ἐντελῶς!

ΜΑΡΙΓΩ, ἀρπύουσα τὸν δίσκον καὶ γονυπε- τοῦσα πρὸ τῆς Φώφης. — Φώφη μου!... Κυρίες μου!... σᾶς παρακαλῶ... γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ... μὴν πῆτε τί- ποτε ἑστὴν κυρία μου, γιατί ἔχθηκα!.. Θὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα. Naί, εἶμαι ἡ Μα- ριγὼ, ἡ καμαριέρα... Ἡ κυρία μου ἐ- φυγε γιὰ λίγες ἡμέρες ἑστὴν Ἀθήνα...

ΦΩΦΗ. — Ἡ θεία μου ἐφυγε;.. Δυσά- ρεστον αὐτό... Μολοντοῦτο δὲν ἐξηγῶ πῶς...

ΜΑΡΙΓΩ. — Ἐγὼ θὰ σᾶς τὰ ἐξηγῇ- σω. Αὐτὸ τὸ ἀναθεματισμένο φόρεμα τὰ φταίει ὅλα! Μοῦ ἦλθε νὰ το βάλλω, γιὰ νὰ ἰδῶ ἂν θὰ εἶμαι σὰν... κυρία.

Ἔτσι, γιὰ νὰ ἰδῶ, κυρίες μου, μονάχα

γιὰ δοκιμὴ, σᾶς ὀρκίζομαι! Σὲ λίγη ὥ- ρα θὰ το ἔβγαλα καὶ θὰ το ἐφύλαγα... (κλαίει.) Ἀλλὰ νὰ σου ἡ κυρίες μπρο- στά μου! «Εἰσθε ἡ κυρία Χρυσίδου;» μοῦ λέγουν. Τί νὰ πῶ; «Μάλιστα, λέγω, εἶμαι ἡ κυρία...» Ἀχ, πῶς με- τανοῶ γιὰ τὴν τρέλα μου!.. Ἄν το μάθῃ ἡ κυρία, πάει, θὰ με διώξῃ! (Κλαίει.)

Ἡ Κ^α ΚΑΛΙΝΑ. — Τί παράξενα πράγ- ματα!..

Ἡ Κ^α ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΟΥ. — Τὸ καίμενο τὸ κορίτσι!.. Ἀρχίσω νὰ τὴν λυποῦ- μαι!.. Τέλος πάντων δὲν ἔκαμε καὶ κανένα φροδερὸ κακό! Εἶμαι μάλιστα βε- βαία, ὅτι δὲν θὰ το ξανακάμῃ, ἀφ' οὗ μετάνοῃ τόνον...

ΦΩΦΗ. — Κ' ἐγώ... Ἐλα, Μαριγὼ, σὴκό ἐπάνω καὶ παῦσε τὰ κλάματα. Σὲ συγχωρῶ.

ΜΑΡΙΓΩ, ἐγειρομένη περιχαρῆς. — Ἀλή- θεια; Καὶ ἡ κυρίες τὸ ἴδιο; Καὶ ἡ κυ- ρίες δὲν θὰ ποῦν τίποτε;

Ἡ Κ^α ΚΑΛΙΝΑ. — Ναί, ναί, (γελῶσα) καὶ ἡ κυρίες, πού τῆς ἐκορόιζετε τὸς τὴν ὥρα!

Ἡ Κ^α ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΟΥ. — Μὴ σε μέ- λει καὶ δὲν θὰ ποῦμε τίποτε, διότι δὲν θέλωμεν νὰ σε βλάψωμεν, κόρη μου. Φθάνει μόνον...

ΦΩΦΗ. — Ναί, φθάνει μόνον νὰ μάθῃς ὅτι τὸ «ρᾶσο δὲν κἀν εἶ τὸν παπᾶ!» Καλὰ εἶνε καὶ τὰ μεταξω- τὰ φορέματα, ἀλλὰ δι' ἐκεῖνους ποῦ ἡξεύρουν καὶ εἶνε ἱκανοὶ νὰ τα φοροῦν! Εἴσαι καλὴ κόρη καὶ καλὴ ὑπηρετρία. Μόνον αὐτὸ τὸ μάθημα σοῦ ἔλειπε

ΜΑΡΙΓΩ. — Ἄ, κυρία Φώφη!.. εἰσθε ἄγγελος!.. Πηγαῖν νὰ βγάλω τὸ φό- ρημα τῆς κυρίας καὶ νὰ φορέσω τὴν πο- διά μου... Τὸ εἶδα κ' ἐγὼ πῶς εἶνε πολὺ δύσκολο νὰ παίξῃ κανένας πρόσωπο κυρίας...

ΦΩΦΗ. — Ὅταν δὲν ἔχῃ, παρὰ μόνον τὸ φόρεμα τῆς Κυρίας!

(Πίπτει ἡ αὐλαία.)

(Διασκευὴ ἐκ τοῦ γαλλικοῦ τῆς Henriette Bezançon).

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΝ ΜΑΣ

Κατὰ τὸν τελευταῖον γελοιογραφικὸν Διαγωνισμόν τῆς παρισινής «Ἐφημε- ρίδος» τοῦ ὁποῦ ἥμας ἦτο «Πῶς θὰ ἐγίνετο ὁ κατακλυσμός, ἂν ἐγίνετο εἰς τὰς ἡμέρας μᾶς» κριταὶ δὲ οἱ ἐξοχώτεροι τῶν γαλλῶν γελοιογράφων, ἔλαβε βραβεῖον καὶ ὁ νεαρὸς Ἕλλην καλλιτέχνης κ. Δ. Ε. Γαλάνης.

Σημειωτέον, ὅτι εἰς τὸν Διεθνῆ τοῦτον Διαγωνισμόν ἐστάλησαν ἀπὸ ὅλων τὸν κό- σμον χιλιάδες σχεδίων, ἐκ τῶν ὁποῦν εἰκοσι μόνον ἐβραβεύθησαν, διακόσια δὲ ἄλλα κα-

τὶν ἔλαβον διπλώματα τιμῆς. Τὸ βρα- βευθὲν σχέδιον τοῦ κ. Γαλάνη ἦλθε δέκατον πέμπτον κατὰ σειρᾶν, τὸ ὁποῖον εἶνε μεγά- λη ἐπιτυχία.

Οἱ φίλοι μας, οἱ ὁποῖοι ἔλαβον ἀφορμὴν νὰ ἐκτιμήσουν τὸ σπάνιον ἔργον τοῦ συνεργάτου μας καλλιτέχνου ἐκ τῶν ὥραι- στάτων συνθέσεων, διὰ τῶν ὁποῦν κοσμεῖ τοὺς Μῆνας τοῦ κ. Ἰωαννίδου, καὶ ἐκ τῶν κομψῶν γελοιογραφικῶν τῆς Ἐ. Κυ- ριακῆς, θακούσουν βεβαίως τὴν εἰδησιν τῆς ἐπιτυχίας τοῦ εἰς τὸν Διαγωνισμόν τοῦ παγ- κοσμίου φύλλου, μετ' ὅσας χαρὰς ἤκουσεν αὐτὴν καὶ ἡ Διάπλασις.

ΣΤΗΛΗ ΤΙΜΗΣ

(Πρόχειρος)

Ἀπὸ τῆς 23 μέχρι τῆς 6 Αὐγούστου, — ἡμέρας καθ' ἣν τὸ παρὸν φύλλον τίθεται εἰς τὸ πωστή- ριον — ἐψηφίσαν προσέτι ὑπὲρ τῆς αὐξήσεως τοῦ φύλλου τῆς «Διάπλασις» εἰς δεκαεστέλιδον μετὰ ἐξωφύλλου (ἐν ὅλῳ τελευτῶν 20 κατὰ Σάβ- βατον), καὶ ἐνεργήσαν εἰς τὸ Μητρώον τῶν Συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἐξῆς κατὰ σειρᾶν:

[Συνέχεια ἐκ σελίδος 254]

69. Βίκτωρ Κοκκινάκης, Ὁδοσσοῦ.
70. Ἀλεξάνδρα Σωτηρίου Δούρου, Ἀθηνῶν.
71. Πολύμνια Α. Λαζαρίδου, Κωνσταντινουπόλ.
72. Ἄννα Δημ. Περδικίδου, Σμύρνης.
73. Θεόδωρος Γ. Ἀλεξάνδρου, Τυρνάβου.
74. Κωνσταντῖνος Στυλ. Ἀναστασιάδης, Σμύρνης.
75. Πολίνα Δ. Δημητριάδου, Ἀθηνῶν.
76. Εἰρήνη Θ. Παπαλεπούλου, Ἀθηνῶν.
77. Ἐλένη Κ. Κοκκίνου, Ναυπλίου.
78. Νικόλαος Θ. Ἰατρόπουλος, Ἀνδριταίνης.
79. Εὐτροσύνη Τζάλλα, Κωνσταντινουπόλεως.
80. Ἀλεξάνδρος Ἀμβρ. Κάππαρης, Σύρου.
81. Στέλλα Μ. Ἐμμανουήλ, Αἰγίνης.
82. Γεώργιος Μ. Ἐμμανουήλ, Αἰγίνης.
83. Νικόλαος Βαδάκης, Κωνσταντινουπόλεως.
84. Νικόλαος Ἀθαν. Λιδας, Ἀθηνῶν.
85. Ἀσπασία Γεωρ. Μάτσα, Ἀθηνῶν.
86. Ἰουλίττα Ρουσέν, Ἀθηνῶν.
87. Ἀνδρέας Γερασ. Καμῆλος, Ἀργοςτολίου.
88. Παῦλος Ἰωαν. Γεωργίου, Κερκύρας.
89. Νικόλαος Παναγ. Πράστικας, Πατρῶν.
90. Νικόλαος Γ. Ἰατρός, Ναυπλίου.
91. Παναγιώτης Λεων. Οἰκονομίδης, Πειραιῶς.
92. Γεώργιος Βασ. Κώττας, Ἀθηνῶν.
93. Σοφοκλῆς Α. Κόλλας, Πατρῶν.
94. Ναπολέων Λεων. Λαπαθιώτης, Ἀθηνῶν.
95. Αἰκατερίνη Στ. Λαζαροπούλου, Ἀθηνῶν.
96. Κωνστ. Π. Γιαννηκαπάνης, Τραπεζούντος.
97. Λουκᾶς Π. Στεφανίτσος, Σουλινᾶ.
98. Δημοσθένης Φ. Λεοντίδης, Βάρνης.

[Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον

οἱ μετὰ τὴν 6 Αὐγούστου ἐγγραφεσόμενοι]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸ *Πονηρὸν Πνεῦμα* ταξειδεύει πρὸς τὴν φο- ρὰν μετὰ τὸν ὑπόγειον Σιδηρόδρομον. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα μένει σιωπηλὸς· δὲν θύει ἐξήλθον ἀπὸ τὴν σάραγγα, σπρέφεται καὶ λέγει πρὸς τὴν μητέρα του:

— Εἶδες, μαμά, τί ταχύτητα ποῦ ἔχει ὁ σιδηρόδρομος; Κοιτᾷς νύκτα τὴν ἐπέραςε γιὰ μιὰ στιγμή!

Βεσάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγερινῶ

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΧΩ σήμερον νὰ σας ἀνακοινώσω κάτι τι πολὺ εὐχάριστον: μίαν ἐπιστολήν, τὴν ὁποῖαν μοῦ ἐστειλεν ἄγνωστος μέγιστος τοῦδε συνδρομη- τρία, μία Ἀγγλίς, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Ψηροπο- ρίας καὶ τοῦ Πανηγυρικοῦ Δευκώματος τῆς Εἰκο- σαετηρίδος. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη μοι εἶνε τόσῳ μᾶλλον πολυτίμος καὶ τιμητικὴ, καθ' ὅσον προ- ἔργεται παρὰ ξένης, ὅχι δηλαδὴ παρ' Ἑλληνί-δος, τῆς ὁποίας ἡ προθυμία καὶ ὁ ἐπαίνος πρὸς τὴν ἑλληνικὴν «Διάπλασιν» ὅσον εἰλικρινῆς καὶ ἂν ὑποτεθῇ, θὰ ᾤοντο ὅμως νὰ ὑπερβῇ σὴ καὶ τὴν παροιμίαν «οἱ ποιοὶ δὲν ἐπαίνεσθαι τὸ σπῆτι τοῦ, πέφτει καὶ τὸν παλινεῖ». Ἡ Ἀγγλίς φίλη μου, καθὼς βλέπετε, ἐπαίνει· *ἔξον σπῆτι*, ἔξον δι' αὐτὴν περιοδικὸν καὶ κανεὶς δὲν εἴμ- πορεῖ νὰ εἴπῃ ὅτι θὰ το ἔκαμην, ἂν πράγματι δὲν το ἤσθανετο εἰλικρινῶς. Ἐπαίνος δὲ προσε- γόμενος ἐξ Ἀγγλίας, δηλαδὴ ἐκ τῆς χώρας, ὅπου, καθὼς εἶπα καὶ ἄλλοτε, ὑπάρχουν τὰ καλλίτερά παιδικὰ περιοδικὰ τοῦ κόσμου, καὶ ὥσων τὴν ὑπογραφήν Ἀγγλίδος, ἀναταρεῖσθαι δι' αὐτῶν, δύνασθαι νὰ κρίνεται πόσον εἶνε κολα- κευτικὴ καὶ δι' ἐμὲ καὶ διὰ τὴν Ἑλλάδα. Ἰδοὺ ἐν μεταφράσει ἡ περὶ τῆς ὁ λόγος ἐπιστολή:

Glenale
King's Road
Cheltenham (Ἀγγλίας)
τῇ 3 Αὐγούστου (v e) 1898

Κύριε.

Σᾶς ἐσώκλειω ἐπιταγὴν ἐκ φράγκων χρυσῶν 16, ὡς συνδρομὴν μου εἰς τὴν «Διάπλασιν» τοῦ προσεχῶς ἔτους, συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῆς ὑμετέρας Προκηρύξεως. Δὲν γνωρίζετε τὸνομά μου, διότι ἐνεργήσαν συνδρομητρία τὸ ἔτος τοῦτο ὅχι ἀπ' εὐθείας, ἀλλὰ διὰ τοῦ ἐν Ἀθῆναις κ. Γ. Κασδόνη· καὶ διὰ τοῦτο σᾶς γράφω ἂν δὲν ἀ- πατώμαι, Κύριε, παρεκαλέσατε ὅλους τοὺς συν-δρομητὰς σας νὰ σας γράψουν τὴν γνώμην των περὶ τοῦ περιοδικοῦ σας. Ἐπεσελοῦμαι ὅθεν τῆς εὐκαιρίας ταύτης, ὅπως σᾶς διαβεβαιώσω, ὅτι κρίνω τὴν «Διάπλασιν» ὡς τὸ καλλίτερον παι-δικὸν περιοδικὸν ἐξ ὅσων εἶδα ποτέ.

Δέσασθε, κύριε Ἐκδοτὰ, τὰς προσήσεις μου καὶ τὸς εὐχὰς μου ὑπὲρ ἐπιτυχίας τοῦ νέου σας ἐγχειρήματος

(Mrs) Agnes Mauro

H ΜΑΡΙΓΩ ΤΗΣ ΜΑΡΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ

Ὅσοι δὲν κατορθώσατε ἀκόμη νὰ τὴν εὑρετε, θὰ το κάμετε σήμερον ἀσφαλῶς καὶ χωρὶς κόπον. Κυττάξετε τὴν Ἰριγένειαν, τὸ κορίτσι τὸ ὁποῖον στέκεται ὀρθόν. Τὸ δεξιὸν τῆς μαντικῆς ἀποτελεῖ τὸν σκούφον τῆς Μαργαρίτης· ἡ δὲ μέση τῆς διαγρά-φει τὴν κατατομὴν τοῦ προσώπου τῆς. Τὸ βρα-χιόλι τῆς Ἰριγενείας εἶνε τὸ γυαλὶ τῆς λάμπας, τὴν ὁποῖαν κρατεῖ ἡ ὑπηρετρία, καὶ ἐν κομμάτι τρίγωνον, τὸ ὁποῖον ἐκχωρίζει ἀπὸ τὴν ποδιὰν τῆς Ἰριγενείας, ἀποτελεῖ τὸν γάλακτον τῆς λάμ-πας, ἐνῶ τὸ χεῖρ τῆς πολυθρόνας σχηματίζει τὸ δοχεῖον τῆς. Ἀμέσως ἔρχεται τὸ χεῖρ τῆς Μα-ργαρίτης, μετὰ τὸ ὁποῖον κρατεῖ τὴν λάμπαν. Τὰ ἄλλα εἶνε εὐκόλα. Τὸ κεφάλι τοῦ Πλάτωνος εὐ-ρίσκεται ἀκριβῶς εἰς τὸν ἀριστερὸν ἀγκῶνα τῆς Μαργαρίτης. Ἡ κατὰ γραμμὴν τῆς ἐπὶ τοῦ τοί-χου εἰκόνας, ἡ πένη καὶ τὸ βιβλίον τοῦ Πλά-τωνος, σχηματίζουν τὸ ἀριστερὸν χεῖρ τῆς Μα-ργαρίτης. Καὶ ἂν στρέψετε τὴν εἰκόνα, ὥστε ἡ πρὸς τὰ δεξιὰ πλευρὰ νὰ γίνῃ βᾶσις, θὰ ἴδῃτε διπλὴν τὴν Μαργαρίτῃ (ἡ μᾶλλον ὥς τὰ γόνατα, διότι δὲν φαίνεται διπλὴ) κομφούλιαν καὶ συνεσταλμένην ὑπηρετρίαν, κλίνουσαν ἐλαφρῶς τὸ σῶμα, ὡς νὰ ἤθελε νὰποθέσῃ κάπου τὴν λάμπαν. Καὶ ἐπειδὴ δὲν φαίνεται εἶνε ἀναμμένη, ὑποθέτω ὅτι ἐφωτίσθη-τε ἀρκετὰ.

Πραγματικῶς. Ἰτέα, ἀγαπᾷς τὰ ἔργα περισσό-τερον ἀπὸ τὰ λόγια. Καὶ ἀπόδειξις ἐστὶ, ἐνῶ δὲν μοι εἶγες γράφῃ τίποτε ὑπὲρ τῆς προτάσεως τοῦ Μ. Τυμπανιστοῦ, ἐπεσεύεις ἐκ τῶν πρώτων, ἅμα ἔλαβες τὸ Ψηροδελτίον, νὰ το ἐπιστρέψῃς. Ἀλλὰ καὶ τὰ λόγια, δὲν εἶνε σύμφωνα μετὰ τὰ ἔργα, δὲν εἶνε πάντοτε περιττά...

Εἶνε φυσικόν. Ἰπποδᾶ τῆς Ἑλεοντῆς Μορ-φῆς, νὰ ἐπιθυμῇ κανεὶς τὸ καλοκαίρι δταν εἶνε χειμῶν, καὶ τὸν χειμῶνα δταν εἶνε καλοκαίρι. Τὸ Σχολεῖον δταν ἔχῃ διακοπὰς καὶ τὰς διακο-πὰς δταν ἔχῃ Σχολεῖον. Νομίζω ὅμως ὅτι ἀλη-θῶς εὐτυχὴς εἶνε ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος κατορθώνει νὰ μὲν εὐχαριστημένος μετὰ τὸ παρὸν, μολοντὶ ἀποβλέπει εἰς καλλίτερον μέλλον. «Στέργε μὲν τὰ παρῶνα. Ζήτει δὲ τὰ βελτίω».

Ἐπεθύμουν, Νοσταλγῶ Ἑλλήν, νὰ εἶχα τό-πον νὰ δημοσιεύσω ὁλόκληρον τὴν ἐπιστολήν σου, διὰ νὰ ἰδοὺν ὅλοι τι θὰ πῇ ἡ ἀγάπη. Ἡ προθυμία σου καὶ ἡ σπουδὴ σου με κατεγοητεύ-σαν. Ἀδιάρκον ἂν δὲν ἐγγράφῃς εἰς τὴν Στήλην τῆς Τιμῆς μεταξὺ τῶν πρώτων. Εἶπα ὅτι λαμ-βάνω ὑπ' ὄψιν τὰς ἀποστάσεις καὶ ὅλους ἐκεί-νους, τὸν ὁποῖον ἔλαβα τὴν Ψῆρον με πρῶτον Ταχυδρομείον. τοὺς θεωρῶ πρώτους.

Ἐδῶ — μοῦ γράφει ὁ Κινέζος Ἀῖ, ὁ ὁποῖος περνᾷ τὸ καλοκαίρι τοῦ εἰς τὴν Τήνιον, — ἔχομεν δυνατοὺς ἀνέμους καὶ καθημερινῶς πτήσεις... πῶν. Προχθὲς ἐνῶ ἕνας κύριος ἔκαμνε τὸν πε-ρίπατόν του, τοῦ ἐπῆρεν ὁ ἀνέμος τὸ καπέλλο καὶ το ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἦτο κανὲν παιδί γιὰ νὰ τὸν πιάσῃ, ἐξυπο-λήθη ὁ ἴδιος καὶ το ἔπιασε... Ἀλλὰ τί βέλεις; νὰ το ἀφήσῃ;

Ταξιδεῖ το Ἀγκάθι ὡς τὸ Ἀργοςτόλιον. Εἶχε ρευματισμούς οἱ ὁποῖοι τοῦ ἐπέραςαν ἀμέ-σως, καὶ πολλὸν καιρὸν νὰ μοι γράψῃ, ὁ ὁποῖος ἐπίσης ἐπέραςεν. Ἄς εἶνε ὁ Ἀσθενὴς καὶ ὁδοι-πὸρος ἁμαρτῖαν οὐκ ἔχει μάλιστα δταν γράσῃ ἔπειτα τόσον ἐκτενὲς καὶ ὥραιος ἐπιστολὰς. Εἰς τὸ Ἀργοςτόλιον λοιπὸν τὸ Ἀγκάθι εἶδεν ἕνα σωρὸ συνδρομητῶν μου, καὶ συνδρομητριάς: τὴν Μέλ

